

És mégis

Egy világegyetem a talpunk alatt,
miként az akasztottnak,
és mégis –
Hatalmas ököl hűlt helye az úr,
kínlódva növi körbe a szívünk,
és mégis –
Ránk könyököl az Isten,
hogy szétfröccsen a májunk,
és mégis –
Szájából végtelen költemény
a szél és a lelkünk,
és mégis –
Közös veríték a tenger,
zarándokhellyé avatjuk gyomrát a cetnek,
és mégis –
Ezer éve delel itt a káini pillanat,
ragyogása föléli a vérünk,
és mégis –
Három kakasszón inog az éjszakánk,
a kardokon nehezen virrad meg az eskü,
és mégis –
A Kárpátok közt világtalan bolyong a végzet,
üvöltünk és idetalál,
és mégis...

Mégis maradj meg írmagul,
akkor is, midőn
békegalambok kloákáiból csöppenként fehérül rád az idő,
a sovány napóra-bot meresztette árnyék,
kezedben szentgyörgyi fegyverré váljék,
a sárkány fátuma, hogy kihívja a lándzsát,
idő s tér keresztjén könnyelműn ne mártírkodd el magad,
a sorsod vár rád,
a lándzsát felragadd,
faljad főztjüket, de ellenükre nőlj, meg ne hőkölj,
létezz tettekre, akár tokmányban a fenőkő,
minden kegyeskedve odavetett früstök duzzassza öklöd,
feszüljön óriás rügyként, mit a tavasz robbanásig töltött,
gyökerezz irthatatlan, mint a tenyészet,
a télközi fű, amikor zöldül merészet,
és fájva,
véraláfutásosan, miként a mályva,
miként a napcsillámokkal repeső
bokornyai aranyeső,
mely fényvesszőket sarjad arkangyali kézbe,
tudd, és tudd állati sejtelemmel is, melyet hited tetéz be,
hogy nem a létért lázadás, csak a lázadó porlad,
s az élet, akkor is, ha kifosztják,
magát diadallal fölmutatja, mint áldozó pap az ostyát,
táltos a teliholdat.